

Sygn. akt I UK 188/13

**WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 3 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Teresa Flemming-Kulesza (przewodniczący)

SSN Małgorzata Gersdorf

SSN Józef Iwulski (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania G.M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych o wypłatę emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 3 grudnia 2013 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 15 stycznia 2013 r., sygn. akt [...]

- 1. uchyla punkt II. zaskarżonego wyroku,**
- 2. oddala skargę kasacyjną w pozostałym zakresie i znosi wzajemnie między stronami koszty postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 23 stycznia 2012 r., [...], Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K. oddalił odwołanie ubezpieczonej G.M. od decyzji

Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 7 października 2011 r. o wstrzymaniu wypłaty emerytury z dniem 1 października 2011 r.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że decyzją z dnia 15 maja 2009 r. organ rentowy przyznał ubezpieczonej prawo do emerytury od dnia 1 kwietnia 2009 r. Ubezpieczona od dnia 1 października 1993 r. pozostaje w stosunku pracy z Urzędem Skarbowym w O. W kwestionowanej decyzji z dnia 1 października 2011 r. organ rentowy wstrzymał wypłatę emerytury należnej G.M. od dnia 1 października 2011 r., uzasadniając to powołaniem się na pobieranie emerytury w sytuacji, gdy ubezpieczona kontynuowała zatrudnienie bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywała pracę bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury.

Sąd pierwszej instancji uznał, że odwołanie nie zawiera uzasadnionych podstaw, bowiem ustalony w sprawie stan faktyczny wyczerpuje normę art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.). Według Sądu Okręgowego, przepis ten ma zastosowanie od dnia 1 października 2011 r. do emerytur, które zostały przyznane przed dniem 1 stycznia 2011 r. Z tej przyczyny rozstrzygnięcie organu rentowego przyjęte w kwestionowanej decyzji było prawidłowe.

Apelację od wyroku Sądu pierwszej instancji wniosła ubezpieczona. Wyrokiem z dnia 15 stycznia 2013 r., [...], Sąd Apelacyjny zmienił wyrok Sądu Okręgowego oraz poprzedzającą go decyzję organu rentowego i wznowił z dniem 1 października 2011 r. wypłatę emerytury należnej G.M. (w punkcie pierwszym). Ponadto Sąd drugiej instancji stwierdził odpowiedzialność organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji (w punkcie drugim) i orzekł o kosztach procesu (w punkcie trzecim). Sąd drugiej instancji zwrócił uwagę, że ubezpieczona nabyła prawo do emerytury z dniem 1 kwietnia 2009 r. i organ rentowy wypłacał jej to świadczenie, gdyż w ówczesnym stanie prawnym nie obowiązywał już art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (którego odpowiednik, to jest art. 103a tej ustawy, obowiązuje od dnia 1 stycznia 2011 r.). Sąd Apelacyjny - powołując się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r., K 2/12 (Dz.U. 2012,

poz. 1285; OTK-A 2012 nr 10, poz. 121) - uznał, że w stosunku do osób, które nabyły prawo do emerytury przed dniem 1 stycznia 2011 r., przepis art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych nie powinien mieć zastosowania, bowiem wynika to z konstytucyjnej zasady ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa. Przepis ten dotyczy wyłącznie ubezpieczonych, którzy nabyli prawo do emerytury najwcześniej w dniu 1 stycznia 2011 r. W tej sytuacji kwestionowany wyrok Sądu pierwszej instancji nie mógł się ostać, bo art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych nie miał zastosowania do sytuacji prawnej odwołującej się. Dodatkowo Sąd drugiej instancji przyjął, że skoro powołany przepis nie mógł być podstawą zawieszenia przez organ rentowy wypłaty emerytury należnej ubezpieczonej, to należało orzec o odpowiedzialności organu za niewyjaśnienie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Według Sądu Apelacyjnego norma prawna uznana wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego za niekonstytucyjną jest wadliwa, wobec czego oparta na tej podstawie decyzja organu rentowego również musi być uznana za wadliwą, nawet jeśli została wydana przed datą orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego. Utrata mocy obowiązującej aktu normatywnego, o której mowa w art. 190 ust. 3 Konstytucji RP oznacza, że niekonstytucyjny przepis jest derogowany z systemu prawnego w sposób bezwzględny i bezwarunkowy, a zatem nie może być stosowany również do oceny stanów faktycznych ukształtowanych w czasie, gdy jeszcze obowiązywał. Z kolei, odpowiedzialność organu rentowego oznacza każdą obiektywną wadliwość decyzji, niezależnie od tego, czy jest ona skutkiem zaniedbania, pomyłki, celowego działania organu rentowego, czy też rezultatem niewłaściwych działań prawodawców albo wadliwej techniki legislacyjnej i w konsekwencji niejednoznaczności stanowionych przepisów, w tym także naruszenia prawa wskutek niewłaściwej wykładni obowiązujących przepisów.

Od wyroku Sądu Apelacyjnego w zakresie dotyczącym daty wznowienia wypłaty emerytury oraz stwierdzenia odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji organ rentowy wniósł skargę kasacyjną, w której zarzucił naruszenie: 1) art. 190 ust. 3 Konstytucji RP polegające na uznaniu, że wobec osób, które nabyły prawo do emerytury przed

dniem 1 stycznia 2011 r. bez konieczności rozwiązywania stosunku pracy, wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r., K 2/12, wywołuje skutki z datą wsteczną (od dnia 1 października 2011 r.), a nie z datą jego publikacji (22 listopada 2012 r.) oraz 2) art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z art. 85 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585 ze zm.) przez uznanie, że organ rentowy ponosi odpowiedzialność za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. W uzasadnieniu podstaw kasacyjnych skarżący wywiódł w szczególności, że stwierdzenie przez Sąd odwoławczy odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, jest oczywiście błędne w sytuacji, gdy organ rentowy rozstrzygał na podstawie stanu prawnego obowiązującego w dacie wydania kwestionowanej decyzji. Żadnemu rozstrzygnięciu, do którego odnosi się przepis art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych nie można przypisać cechy bezprawności. Tym samym nie można uznać, aby działania organu rentowego podjęte na podstawie powołanego przepisu były sprzeczne z prawem i uzasadniały odpowiedzialność tego organu. Wstrzymanie wypłaty świadczenia dokonane na mocy kwestionowanej decyzji jest następstwem okoliczności, za które organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności w rozumieniu art. 85 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Organ rentowy wniósł o uchylenie punktu pierwszego sentencji wyroku Sądu Apelacyjnego w części obejmującej datę wznowienia wypłaty emerytury (od dnia 1 października 2011 r. zamiast od dnia 22 listopada 2012 r.) oraz o uchylenie w całości punktu drugiego stwierdzającego odpowiedzialność organu rentowego i przekazanie w tym zakresie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i jego zmianę przez orzeczenie, że "zwrot emerytury" przysługuje odwołującej się od dnia 22 listopada 2012 r. i "zwolnienie" organu rentowego z odpowiedzialności, a ponadto o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy wziął pod uwagę, co następuje:

Nieusprawiedliwiona jest podstawa kasacyjna dotycząca naruszenia art. 190 ust. 3 Konstytucji RP, oparta na prezentowanym przez skarżący organ rentowy

poglądzie, że wypłata emerytury na rzecz ubezpieczonej powinna zostać wznowiona dopiero z dniem 22 listopada 2012 r., a nie - jak przyjął Sąd odwoławczy - z dniem 1 października 2011 r. W sentencji wyroku z dnia 13 listopada 2012 r., K 2/12, Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 257, poz. 1726 ze zm.) w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z 16 grudnia 2010 r., w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. W końcowej części uzasadnienia tego wyroku Trybunał wywiódł, że z chwilą ogłoszenia jego sentencji w Dzienniku Ustaw (co nastąpiło 22 listopada 2012 r.) utraci moc art. 28 ustawy zmieniającej z dnia 16 grudnia 2010 r. w zakresie, w jakim przewiduje stosowanie art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy. To zaś oznacza według Trybunału, że obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą - jako warunek realizacji nabytego prawa do emerytury - nie będzie miał zastosowania do osób, które nabyły to prawo w okresie od 8 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2010 r. Natomiast przepis ten pozostaje nadal w obrocie prawnym i ma zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury w momencie jego wejścia w życie i później, to jest od 1 stycznia 2011 r. Kwestia następstw, jakie wyrok Trybunału wywołał w sytuacji prawnej osób, które nabyły uprawnienia emerytalne przed datą jego wejścia w życie była już przedmiotem wielu orzeczeń Sądu Najwyższego (wyroki z dnia 7 marca 2013 r., I UK 519/12, LexPolonica nr 7380209; z dnia 25 kwietnia 2013 r., I UK 593/12, LexPolonica nr 7320837; z dnia 6 czerwca 2013 r., II UK 330/12, LEX nr 1328042 oraz z dnia 11 czerwca 2013 r., II UK 372/12, LexPolonica nr 7310987) oraz sądów powszechnych (wyroki Sądów Apelacyjnych: w Katowicach z dnia 18 stycznia 2013 r., III AUa 945/12, LEX nr 1271882; w Szczecinie z dnia 31 stycznia 2013 r., III AUa 694/12, LEX nr 1322056 oraz w

Gdańsku z dnia 13 marca 2013 r., III AUa 459/12, LEX nr 1314716 i III AUa 814/12, LEX nr 1314718). W tych wszystkich orzeczeniach generalnie przyjęto wykładnię, że przepisy prawa, które zostały uznane za niezgodne z Konstytucją RP, były sprzeczne z ustawą zasadniczą już od dnia ich wejścia w życie (*ex tunc*), wobec czego nie mogą być legalną podstawą orzekania. Wobec uchylenia mocy obowiązującej art. 103a ustawy o emeryturach i rentach w stosunku do osób, które prawo do emerytury nabyły przed dniem 1 stycznia 2011 r. i ustalenia, że ubezpieczony uzyskał prawo do emerytury w 2009 r., należy więc uznać, iż wypłata tego świadczenia powinna być kontynuowana także po dniu 1 października 2011 r. Eliminacja skutków wynikających z niekonstytucyjnych przepisów wymaga jednak indywidualnych rozstrzygnięć w sferze stosowania prawa i dlatego decyzja organu rentowego zawieszająca prawo do emerytury w oparciu o niekonstytucyjny przepis art. 103a ustawy o emeryturach i rentach podlega w sądowym postępowaniu odwoławczym skorygowaniu przez zobowiązanie organu rentowego do podjęcia wypłaty emerytury od dnia 1 października 2011 r. Z kolei orzeczenie sądowe oparte na art. 103a ustawy o emeryturach i rentach, który był od początku jego obowiązywania niezgodny z art. 2 Konstytucji RP (w zakresie, którego dotyczy wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r.), podlega uchyleniu w postępowaniu kasacyjnym na podstawie art. 190 ust. 4 Konstytucji RP w związku z art. 398¹⁵ k.p.c., bez potrzeby wznawiania postępowania na podstawie art. 401¹ k.p.c. Orzecznictwo sądowe określające skutki prawne wyroku Trybunału Konstytucyjnego, K 2/12, w sferze indywidualnych uprawnień emerytów, jest więc jednolite a Sąd Najwyższy w składzie rozpoznającym niniejszą skargę w pełni je aprobuje, nie dostrzegając przy tym argumentów, które by przemawiały za przyjęciem innej wykładni. W konsekwencji należy uznać za prawidłowe rozstrzygnięcie zamieszczone w punkcie pierwszym sentencji wyroku Sądu Apelacyjnego, w którym orzeczono o wznowieniu wypłaty spornego świadczenia na rzecz ubezpieczonej z dniem 1 października 2011 r. W tym zakresie skarga kasacyjna podlegała oddaleniu.

Co do drugiego z postawionych w skardze zarzutów, dotyczącego naruszenia art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach w związku z art. 85 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, to jest on skuteczny w tym sensie,

że powoduje konieczność uchylenia przez Sąd Najwyższy rozstrzygnięcia, w którym Sąd drugiej instancji stwierdził odpowiedzialność organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji (punkt drugi sentencji wyroku). Podstawą takiego uchylenia są jednak inne względy niż przytoczone w skardze. O konieczności uchylenia tej części zaskarżonego wyroku decydują bowiem przede wszystkim względy natury formalnej (proceduralnej).

Zgodnie z art. 118 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach, organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji. Natomiast art. 118 ust. 1a tej ustawy (w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 kwietnia 2009 r.) stanowi, że w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji; organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego. Z kolei, na podstawie art. 85 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, jeśli Zakład Ubezpieczeń Społecznych - w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych lub świadczeń zleconych do wypłaty na mocy odrębnych przepisów albo umów międzynarodowych - nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego. Nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które ZUS nie ponosi odpowiedzialności.

Już językowa wykładnia przytoczonych przepisów prowadzi do wniosku, że obligatoryjne stwierdzenie przez organ odwoławczy (czyli przez sąd ubezpieczeń społecznych), w trybie przewidzianym w art. 118 ust. 1a zdanie drugie ustawy o emeryturach i rentach, odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji dotyczy tylko przypadków, w których organ wydaje decyzje "w sprawie prawa do świadczenia" lub "ustalenia jego

wysokości". Inaczej mówiąc, chodzi jedynie o decyzje wydawane w przedmiocie ustalenia prawa do emerytury (lub innych świadczeń określonych w ustawie o emeryturach i rentach) albo ustalenia wysokości tego świadczenia. Przykładowo, jeśli organ rentowy odmówi wnioskodawcy ustalenia prawa do emerytury, a w wyniku uwzględnienia odwołania od tej decyzji sąd powszechny "przyzna" ubezpieczonemu prawo do wnioskowanego świadczenia, to obowiązkiem sądu jest rozstrzygnięcie w sentencji wyroku zmieniającego decyzję, czy organ rentowy ponosi odpowiedzialność za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. To samo dotyczy przypadku, gdy sąd ubezpieczeń społecznych "przyzna" ubezpieczonemu emeryturę (bądź inne świadczenie) w wysokości wyższej niż ustalona w decyzji organu rentowego. Orzeczenie stwierdzające odpowiedzialność organu rentowego (lub jej brak) w trybie art. 118 ust. 1a zdanie drugie ustawy o emeryturach i rentach pełni funkcję prejudykatu w sprawie o (ewentualną) wypłatę odsetek za opóźnienie w przyznaniu lub wypłacie świadczenia. Jeżeli takie rozstrzygnięcie zostanie podjęte, to kwestia ta nie może być przedmiotem postępowania dowodowego i odmiennych ustaleń faktycznych oraz ocen prawnych w kolejnym procesie o odsetki od przyznanego (wypłaconego) świadczenia (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 2011 r., I UZP 2/11, OSNP 2011 nr 19-20, poz. 255 oraz uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 28 kwietnia 2010 r., II UK 330/09, LEX nr 604220). Natomiast spoczywający na sądzie ubezpieczeń społecznych (organie odwoławczym) obowiązek wydania rozstrzygnięcia, o którym mowa w art. 118 ust. 1a zdanie drugie ustawy o emeryturach i rentach, nie dotyczy spraw o innym przedmiocie rozpoznania niż ustalenie (stwierdzenie nabycia, "przyznanie") prawa do świadczenia lub ustalenie jego wysokości. Przepis art. 118 ust. 1a zdanie drugie ustawy o emeryturach i rentach ma charakter wyjątkowy, przede wszystkim dlatego, że wprowadza obowiązek sądu ubezpieczeń społecznych orzekania w przedmiocie, który nie był objęty zaskarżoną decyzją (ponad żądanie; por. art. 321 § 1 k.p.c.). Rozszerzająca wykładnia tego przepisu jest niedopuszczalna. W razie spełnienia przesłanek określonych w tym przepisie sąd ma obowiązek orzeczenia o odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji (choć brak takiego rozstrzygnięcia nie pozbawia

ubezpieczonego prawa do odsetek za opóźnienie w wypłacie świadczenia powołana uchwała z dnia 24 marca 2011 r., I UZP 2/11, oraz uchwała z dnia 6 lipca 2011 r., II UZP 5/11, OSNP 2011 nr 23-24, poz. 301; OSP 2013 nr 1, poz. 8, z glosą K. Stopki). W razie braku tych przesłanek, a więc w innej sprawie niż o ustalenie prawa do świadczenia (decyzja przyznająca świadczenie ma charakter deklaratoryjny - art. 100 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach) lub ustalenie jego wysokości, wydanie rozstrzygnięcia na podstawie art. 118 ust. 1a zdanie drugie ustawy o emeryturach i rentach jest niedopuszczalne, gdyż oznaczałoby wyjście poza przedmiot rozpoznania odwołania wyznaczony zakresem decyzji organu rentowego. Oznacza to, że w sprawach z odwołania od decyzji wydanych w przedmiocie wstrzymania wypłaty świadczeń (art. 134 ustawy o emeryturach i rentach) oraz wznowienia ich wypłaty (art. 135 tej ustawy), przepis art. 118 ust. 1a zdanie drugie ustawy o emeryturach i rentach nie ma zastosowania (tak trafnie wyroki Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 24 stycznia 2013 r., III AUa 1045/12, LEX nr 1271964; III AUa 1036/12, LEX nr 1267395 oraz III AUa 1038/12, LEX nr 1259751).

Przenosząc powyższe uwagi na grunt rozpoznawanej sprawy należało przyjąć, że orzeczenie o odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, zawarte w punkcie drugim sentencji zaskarżonego wyroku było niedopuszczalne, bowiem zostało wydane bez stosownej podstawy prawnej. Przedmiotem kontroli odwoławczej w toku rozpoznawanej sprawy była decyzja o wstrzymaniu wypłaty emerytury, którą ubezpieczona wcześniej pobierała. Decyzja ta została wydana na podstawie art. 134 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach w związku z zaistnieniem okoliczności, o której mowa w art. 103a tej ustawy. Kwestionowana decyzja nie była zatem decyzją w przedmiocie ustalenia prawa do emerytury (taka decyzja została bowiem wydana wcześniej w dniu 15 maja 2009 r.), ani też decyzją ustalającą wysokość emerytury. Dlatego Sąd Najwyższy orzekł o uchyleniu zaskarżonego wyroku w tej części.

W tej sytuacji bezprzedmiotowe jest merytoryczne rozważenie podniesionych w skardze twierdzeń, że wstrzymanie w stosunku do ubezpieczonej wypłaty emerytury w związku z sytuacją prawną wywołaną wejściem w życie

art. 103a ustawy o emeryturach i rentach, a następnie uznaniem tego przepisu za niezgodny z Konstytucją RP w odniesieniu do określonej kategorii ubezpieczonych, stanowiło okoliczność, za którą organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności. Problem ten został przedstawiony Sądowi Najwyższemu (sygnatura akt III UZP 3/13) przez Sąd Apelacyjny w Rzeszowie postanowieniem z dnia 23 października 2013, III AUa 677/13, jako zagadnienie prawne sprowadzające się do pytania "czy organ rentowy wypłacając emerytury zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 roku sygn. akt K 2/12 (ogłoszonym w dniu 22 listopada 2012 roku w Dzienniku Ustaw z 2012 roku poz. 1285), których wypłatę wstrzymano od 1 października 2011 roku, obowiązany jest również do wypłaty odsetek - stosownie do art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (tj. Dziennik Ustaw z 2009 roku nr 205 poz. 1585 ze zm.)?".

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁶ k.p.c. uchylił rozstrzygnięcie Sądu drugiej instancji w zakresie stwierdzającym odpowiedzialność organu rentowego (punkt drugi sentencji), a w pozostałej części oddalił skargę kasacyjną na mocy art. 398¹⁴ k.p.c. i orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego w oparciu o przepis art. 100 k.p.c.

/tp/